

Kraukšķīgi un garšīgi kā cepums, kuru apēd vienā piegājienā, bet prasās vēl un vēl. Ņemot vērā, ka ikdienā cepumus neēdu.

Nadežda, grāmatvede

Ja man būtu jāmeklē puisis tinderī, es noteikti ņemtu vērā varones ieteikumus, bet gribētu, lai ir tikpat aizraujoši, neparedzami un koši, protams, iztiekot bez tās pārdzīvojumu puses.

Sigita, uzņēmuma vadītāja

Cerams, šāda pieredze neaizbiedēs meitenes iepazīties tinderī. Bet cepuri nost – apbrīnoju galvenās varones spēju pasmieties par komiskajiem, neveiksmīgajiem, dažbrīd pat šausmu stāstu cienīgajiem randiņiem.

Kaspars, *Tinder* lietotājs

Viegla un aizraujoša grāmata, kuru lasīt trešdienas vakarā, kas ir mazā piektdiena, tāpēc randiņam ar sevi piemērots laiks. Un, tici man, līdz piektdienai tu tinderī tā arī neielūkosies, jo dzīvosi līdz Dženijas pieredzei tik ļoti, ka nebūs laika savējai.

Anita, masiere

Grāmatā atradīsiet tintera randiņu spožumu un postu visā tā krāšņumā! Vai divi randiņi vienā dienā ir laba doma, un kāpēc interneta iepazīšanās sniedz tik daudz vilšanos? Autore atklāti ataino galvenās varones vēlmi pēc patikama dzīves partnera... vai tomēr bēgšanu no vientulības? Lasiet un vērtējiet!

Gunita Krilova, rakstniece

**DAIGA
BORMANE**

***Tinder*
randīnu
virpulī**

821.174-31

Bo 720

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no
Victor_Tongdee/depositphotos.com,
izakowski/depositphotos.com.

Daiga Bormane

TINDER RANDIŅU VIRPULĪ

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Šimsone*
Redaktore *Santa Brauča*
Korektors *Diāna Graudiņa, Patrīcija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4490.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Daiga Bormane, 2025

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2025

ISBN 978-9934-32-879-4

1. DAĞA

Vai šovakar būs randiņš?

Jau vairāk nekā pusstundu bezjēdzīgi šķirstu puisi bides iepazīšanās aplikācijā *Tinder*. Vai tiešām nav neviena normāla vīrieša, uz kuru paskatoties tikai sekundes simtdaļu vien sirds iepukstētos straujāk? Kaut kāda neraža! Šodien galīgi neveicas ar puisi izvēli. Nometu viedtālruni uz tumši zilā pufa omulīgajā guļamistabā. Šajā divistabu dzīvoklī mitinos nu jau sesto gadu, un visvairāk tajā es dievinu milzīgo drēbju skapi, kas aizņem visu istabas sienu. Jā, man patīk, ka skapis ir pilns ar dažādiem apģērba gabaliem, lai ir tērpi visām ikdienas situācijām. Lai gan pirms katras iziešanas uz kādu pasākumu, darbu vai satikšanos ar draugiem, un īpaši jau pirms randiņiem, rodas sajūta, ka nav, ko vilkt (ak, šī mūžīgā sieviešu problēma), es, saprotams, apzinos, ka drēbju man ir vairāk, nekā nepieciešams.

Pieeju pie skapja un atveru to visā plašumā. Es šodien iešu uz randiņu, lai tur vai kas. Nepavadišu taču vakaru vientulībā ar savām domām. Hm... Ko varētu uzvilkt? Varbūt šos plēstos džinsus vai tomēr labāk ādas svārkus? Tie ir patiešām būtiski jautājumi, jo ir ļoti svarīgi atstāt izcilu pirmo iespaidu. Man jāizskatās stilīgi, vienkārši un neuzmācīgi, un arī nedaudz vēsi un noslēpumaini, lai puisis vēlētos satikt mani atkal. Protams, ja es pati

gribēšu viņu vēl kādreiz redzēt. Un, protams, ja man šodien paveiksies un es tikšu uzaicināta uz randiņu.

Ir sestdienas pēcpusdiena. Laukā smaržo pēc pavasara, kas tuvojas gliemeža ātrumā. Kad beidzot atkāpsies ziemīgais laiks? Ir taču aprīļa vidus. Visam jau bija jābūt pilnā plaukumā, arī manai dvēselei. Ar nopūtu atzīstu, ka pēdējā laikā puisi jomā nepavisam neveicas. Esmu simpātiska divdesmit astoņus gadus jauna sieviete. Man ir biezi, gari, tumši brūni mati, kas saulē staro kā modelei no tās matu krāsas reklāmas. Nu, tās, kur viņa izkāpj no lidmašīnas un kur mati plīvo vējā, saules apspīdēti, un laistās draiskulīgajos sauleszaķīšos. Arī es varu lepoties ar savu galvas rotu, kas mani padara ja ne gluži par modeli, tad diezgan tuvu tai. Ar pašapziņu man viss ir kārtībā. Tas, pateicoties arī taisnajiem, baltajiem zobiem un vaigu bedrītēm, kas izceļas, kad mīļi uzsmaidu kādam puisim, kurš ir izpelnījies manu uzmanību un atzinību. Nē, nu, nav jau tā, ka esmu pati pilnība (lai arī kā gribētu tā domāt), man ir savi mīnusi. Kuram tad to nav? Un vislielākais mans šī brīža mīnuss ir tāds, ka es nemāku būt viena. Es nejutos piepildīta un dzīvespriecīga, ja nevaru ikdienas priekus un bēdas dalīt ar kādu visnotaļ jauku un mīlošu vīriešu kārtas pārstāvi.

Pēdējās, trīs gadus ilgās, attiecības beidzās pirms vairākiem mēnešiem. Es patiešām savu draugu mīlēju, iekāroju un gribēju ik mirkli, kad uz viņu paskatījos. Reāli biju zaudējusi galvu viņa dēļ. Un kas no tā? Kad mūsu attiecībām jau bija jāpāriet nākamajā, krietni nopietnākajā līmenī, viņš izvēlējās būt brīvs un apceļot pasauli. Bez manis. Nelietis! Arī es labprāt ceļotu un iepazītu dažādās kultūras, baudītu neparastos ēdienus

un malkotu viskrāsainākos bezalkoholiskos kokteiļus. Bet šis... Viņš, redz, gribot izbaudīt brīvību, pirms metas iekšā ģimenes dzīvē, kas pieprasa neierobežotu kopā būšanu gan priekos, gan bēdās, līdz nāve mūs šķirs. Lai viņš iet ieskrieties, izdrāž visas pasaules staigules un dzīvo priecīgs! Gan es atradīšu savu laimi. Tur, tinderī, noteikti ir kāds, kurš būs manis cienīgs. Kāds, kurš atbilst maniem nosacījumiem. Un to nepavisam nav daudz. Ak, kaut pagadītos kāds, kas piesaistītu manu uzmanību!

Iesēžos atpakaļ pufā, paņemu telefonu un turpinu nebeidzamos meklējumus. Pirms izlemju, ko vilkšu uz randiņu, ir jāatrod puisis, ar kuru tajā doties. Ha! Tieši tik vienkārši.

Atminos, ka pirmos divus mēnešus pēc šķiršanās no sava seksīgi dievīgā drauga negribēju pat domāt par kādu citu vīrieti. Tiesa, laikam ejot, lauztās sirds sēras atkāpās, dodot vietu izmisīgai vēlmei būt atkal ievērotai, iekārotai un mīlētai. Ar katru dienu arvien vairāk apziņos, ka nespēju būt viena, tāpēc esmu gatava nākamajām attiecībām. Man nepatīk vientulība. Okei, pavisam vientuļa es neesmu, man ir draudzenes, kuras neiebilst kopā ballēties, skatīties filmas, doties pastaigās vai darīt jebko citu aizraujošu un ne tik aizraujošu. Taču gribas arī mīļumu, glāstus, galu galā gribas mežonīgu seksu, kas iekvēlina un reibina tā, ka pat stiprākais alkoholiskais kokteilis nestāv klāt.

Ak, kaut uzrastos kāds, kurš labprāt satiktos jau šodien!

Pink! Pink!

Atskan signāls par saņemtu *WhatsApp* ziņu. Atveru to nekavējoties, ja nu kas ļoti svarīgs. Ivo. Sarakstāmieš

gandrīz divas nedēļas. Puiša *Tinder* bildes mani uzrunāja, jo tajās viņš izskatās jauks un viņam ir piemīlīgas vaigu bedrītes, nu gluži kā man. Arī izsakās viņš diezgan interesanti, jau tagad šķiet, ka šim puisim atbilst vismaz trešā daļa no manām prasībām. Asprātīgs, godīgs, sportisks (katrā ziņā tā viņš apgalvo), radošs (rakstot dzeju), baltiem zobiem (vismaz bildēs) un nav atkarīgs no apreibinošām vielām. Viņš nesmēķējot un iedzerot ko stiprāku tikai īpašos gadījumos, narkotikas vispār neesot mēģinājis. Super! Tas man ir ļoti būtiski, ņemot vērā, ka pati alkoholu nelietoju jau divus gadus kopš reizes, kad Jauno gadu sagaidīju ar galvu tualetes podā, jo biju pārdzērusi jēgu. Novēmu visu nakti un vēl nākamo dienu. Tas bija reāls iemesls pārvilkt treknu svītru grādīgajiem dzērieniem, jo patiesībā jau sen sev nepatiku reizēs, kad biju pamatīgi iereibusi, – pavisam noteikti par daudz vieglprātīga un neparedzama, un ne tajā pozitīvākajā nozīmē. Cigaretes es nevaru ciest – man riebjas gan nikotīna smaka, gan garša. Pē! Protams, esmu mēģinājusi smēķēt tīņa gadus, bet tas mani neaizrāva iepriekš uzskaitīto iemeslu dēļ. Un narkotikas neesmu pat vēlējusies turēt rokās, kur nu vēl tās mēģināt. Esmu pārāk daudz stāstiņu saklausījusies no cilvēkiem, kuri to dara. Nu nē, paldies! Es tomēr esmu par to, ka apzinos savu rīcību, turklāt man ir svarīgi tas, kā izskatīšos ilgtermiņā (jo, kā jau mēs visi zinām, narkotikas ne tikai notrulina prātu, bet arī iedragā izskatu). Tāpēc manā potenciālajā otrajā pusītē gribu redzēt vienu no man svarīgākajiem aspektiem – brīvs no atkarībām. Vēlos sev blakus vīrieti, kurš rūpējas par nākotni gan fiziskās veselības, gan izskata, gan arī garīgo spēju saglabāšanas ziņā.

Ivo raksta, ka šodien esot pamainījušies plāni, un tas nozīmē, ka varam satikties, ja to joprojām vēlos. Vai es vēlos? Protams, vēlos. Un kā vēl! Visu dienu plānoju, ko sadarīt vakarā. Un, re, piedāvājums uzkrīt uz galvas kā mušu mākonis, kas ir iekarojis manu virtuvi. Sasodītās drozofilas! Tiklīdz aiz loga nedaudz siltāks laiks, tā šīs vienmēr ir klāt kā sauktas. Nu kā lai tiek vaļā no viņu uzmācīgās lidināšanās? Esmu paslēpusi visu, kas svaigs un ēdams, taču tās tik un tā tusejas pa manu virtuvi kā pa visstilīgāko mušiņu deju klubu. Labi, šobrīd nav svarīgi, kādi plāni drozofilām, ir jāizdomā, ko vilkt uz pirmo tikšanos ar Ivo, smaidīgo puisī no tintera.

Lai arī pavasara kairinājums ir jūtams pa atvērto istabas logu, gaiss aizvien ir auksts. Vakara tas atdzišs vēl vairāk. Tāpēc jāvelk kas silts, taču seksīgs. Zaļās ādas bikses, baltais svīteris un baltās botas. Jā, izvēle laba. Moderni un gaiši. Ko pavilkt apakšā? Vienkāršo maiciņu ar šaurām lencītēm vai seksīgo ar mežģiņu maliņu? Nez kas Ivo šim vakaram ir padomā? Būs man jāvelk džemperis nost vai ne? Okei, ņemšu seksīgo, lai nav neērti, ja būs jāizģērbjas. Līdz maiciņai, saprotams. Taču apakšveļai gan jābūt iekārojamai. Lai arī nedomāju pirmajā reizē iet tik tālu, vismaz jutīšos daudz labāk un pārliecinošāk. Izlemts!

Ivo mani piesaistīja ne tikai ar bildēm iepazīšanās aplikācijā, bet arī ar rakstīšanas stilu – humora un galantuma sajaukums. Viņš ir radījis par sevi diezgan pozitīvu iespaidu, šķiet, ka puisis ir džentlmenis, kurš vienmēr palaidīs sievieti pa priekšu un atvērs viņai durvis, pa vidu izteikdams kādu smieklīgu jociņu, kas liks ķiķināt kā bērnam.

Lai arī esmu sajūsmā par gaidāmo satikšanos, jo lieku uz Ivo lielas cerības, divas stundas līdz randiņam nevēlos nosviest zemē velti, tāpēc varu mierīgi turpināt sava nākamā *Tinder* upura meklējumus, ja nu šis puisis tomēr neatbildīs lielākajai daļai vēlmju, kas norādītas manā sarakstā. Tas saucas “Man piemērotākais dzīves vīrietis”, un tajā ir astoņpadsmit punkti: fiziska, garīga un emocionāla rakstura īpašības, kā arī citi aspekti, kuriem jāpiemīt vīrietim, ar ko, cerams, pavadišu visu savu atlikušo mūžu.

Starp citu, saraksts tapa, balstoties uz pieredzi ar maniem iepriekšējiem puisiem un tiem pāris randiņiem, kuros jau pabiju, kavējot savu dārgo laiku un pabojājot nervus. Secināju: ja metīšos randiņos ar jebkuru “gan derēs” vīrieti, tad pazaudēšu daudz laika resursa un nervu šūniņu, izliekoties, ka randiņš ir normāls, taču domājot, kaut tas ātrāk beigtos. Tas ir vēl viens mans mīnuss – es nevaru pateikt puisim uzreiz, ka viņš mani neinteresē un ka nekas nesanāks. To parasti izdaru pēcāk īsziņas veidā, citreiz pat pēc vairākām ziņām, jo man viņa ir žēl.

Šovakar pirmais randiņš ar Ivo, kurš ir parādījis, ka atbilst lielai daļai manu prasību. Īpaši izceļas jau minētā – nav atkarīgs no apreibinošām vielām.

Ivo. Vai patiešām brīvs no atkarībām?

Domās turēdama ikšķus, lai šis vīrietis ir tas īstais un vakars tiek aizvadīts aizraujoši, paķeru bēšo pavasara mēteli un metos laukā pa dzīvokļa durvīm pusstundu

vēlāk, nekā sākotnēji sarunājām, jo tiku saņēmusi no puisa ziņu par kavēšanos. Tas, saprotams, ir pabojājis manu omu, jo es esmu punktuāla, tāpēc man nepatīk kavēt un mani kaitina, ja to dara citi un man uz viņiem jāgaida. Es biju gatava jau stundu pirms norunātā laika, un tad, hops, ziņa, ka vēl pusstunda jāgaida. Izcili! Pēdiņās. Tā nu sēdēju un gaidīju. Labi, ka ir *Tinder* aplikācija, kurā varēju nosist laiku. Lai nu kā, apņemos nedusmoties. Es tik ļoti gribēju šovakar randiņu, ka neļāušu sev iespringt par šo nejēdzīgo sīkumu.

Esmu iznākusi uz ielas satraukuma pilnās gaidās.

Pink! Pink!

“Atvaino, bet kavēšu vēl desmit minūtes. Uz drīzu tikšanos!”

Tu nopietni? Un ko man tagad darīt? Te pat soliņa nav, uz kura piemesties. Nu bāc! Noteikti jāpapildina saraksts ar īpašību – punktualitāte. Vēlos vīrieti, kurš neliek savai sievietei gaidīt.

Pēc vairāk nekā desmit minūtēm daudzdzīvokļu nama pagalmā iebrauc tumšs man nezināmas markas džips. Nepievēršu tam uzmanību. Tūlīt, tūlīt te ieripos arī *BMW*, jo Ivo teica, ka pārvietojas ar šādu auto. Mani tas priecē, jo viens no mana saraksta punktiem ir šāds – laba automašīna. Man pašai ir *BMW*, tā jauda ceļ spārnos, jo man neprātīgi patīk ātrums.

No džipa pasažiera puses izkāpj vīrietis garā, zolidā mētelī, ar šalli ap kaklu. Nav ne vainas. Taču manējais jau tuvojas. Tāpēc tu taisies, ka tiec, savās darīšanās.

– Dženija?

Ko? Kā viņš zina manu vārdu?

– Jā! Esmu Dženija, – nevērīgi attraucu.

– Prieks tevi beidzot satikt dzīvajā!

Samulstu. Ivo?

Puisis ir panācies uz manu pusi, taču joprojām ietur manāmu distanci.

– Vai brauksim? – Ivo jautā, aizvien atrazdamies džipa tuvumā, kuram pie stūres sēž, cik nu varu sarežģēt, plecīgs vīrietis ar saulesbrillēm (bezsaules vakarā?) uz acīm.

Brauksim? Ar ko? Nevaru saprast viņa jautājumu. Kaut kā nevēlos lēkt automobilī, kurā sēž divi nepazīstami vīrieši. Tas būtu pilnīgs neprāts! Kā es varu būt pārliecināta, ka viņi mani nevedīs uz mežu, lai divatā ļautos pieaugušo spēlītēm? Nē, nē, tā nebija runāts.

– Tu domā – ar džipu? – atļaujos pajautāt.

– Nuja, ar ko tad vēl? Tas ir mans draugs. Viņš mūs aizvedīs, – Ivo atsmej.

– Paldies tavam draugam, bet ierosinu doties ar manu auto. – Nu bāc, citas izvēles jau nav. Automašīnā ar diviem svešiniekiem es noteikti nekāpšu. Ar vienu vēl varbūt tiktu galā, taču ne ar diviem.

– Labi, ja tu tā vēlies. – Ivo pieiet pie sava drauga, un abi apspriežas. Tad nokauc džipa riepas, un tas lielākā ātrumā, nekā atļauts tik šaurā pagalmā, aizšaujas prom.

Ivo tuvojas man. Viņš izskatās uzposies. Zolīdajam stilam nav ne vainas. Taču pats jau izgāzies divas reizes – nokavējies un atbraucis kopā ar draugu. Ļoti ceru, ka pārējā vakara daļa paies bez šāda veida nepatīkamiem pārsteigumiem.

Iekāpju savā lolotajā automašīnā un gaidu, kad Ivo pievienosies blakussēdekli. Visu šo laiku viņu vēroju. Nē, nu patiešām, puisim nav ne vainas. Vismaz izskata un

ģērbšanās stila ziņā. Cerīgi. Gaita gan tāda dīvaina, kā grīlīga. Nospriežu nepievērst tam uzmanību.

– Kurp dosimies? – pavaicāju, kad Ivo ir iekārtojies.

– Nu, es biju domājis, ka brauksim uz manu dzīvokli. Pačilosim, paskatīsimies kādu filmu.

Ha! Ne tik strauji, puisīt! Kāds vēl dzīvoklis pirmajā randiņā? Atkal vilšanās... Jau trešā dažu minūšu laikā.

– Man nešķiet, ka tā ir laba doma, – saku un vēroju šo simpātisko puisi. Jūtu – kaut kas nav okei. Vai nu Ivo ir ļoti kautrīgs, vai ir kāda cita problēma, taču viņš ir manāmi atliecies no manis, ar galvu skarot pasažieru durvju logu.

– Nu citu variantu man nav. – Viņš skaļi nožagojas un turpina: – Biju domājis, ka pavadīsim vakaru pie manis.

Klau, viņš taču nupat šļupstēja! Un tie nav zobu problēmu radīti dikcijas traucējumi.

Piepeši Ivo neveikli paliecas uz manu pusi un norīstās.

Ak tu neraža! Sajūtu arī dīvainās uzvedības iemeslu. Pēkšņi automašīnas salonu pārņem alkohola dvinga. Kaut kas neticams! Viņš uz pirmo randiņu ir ieradies reibumā. Turklāt ļoti manāmā.

– Tu esi dzēris? – jautāju tieši.

– Nedaudz paņēmu drosmei, – Ivo žagodamies atzīstas.

– Cik nedaudz? – turpinu izjautāšanu, jo man nepavisam nepatīk šī situācija.

– Biju pie drauga, un iedzērām viskiju. Man bija bail, ka neatnāksi uz satikšanos, tāpēc iedzēru. Nu, drosmei. Pavisam maz.

Kaut kas neapraķstāms! Viņš esot pavisam maz iedzēris! Viņš vispār nespēj pārsplaut teikumu normāli pār

lūpām! Jūtu, ka manas dusmas manāmi pieaug, pārvērtoties karstā niknumā, kura iespaidā esmu gatava uz visu, taču esmu pārāk jauka dvēsele, tāpēc pat neuzdrošinos puisi izmest laukā, kaut gan tā būtu pareizākā rīcība. Tomēr skaidrs ir tas, ka vēlos pēc iespējas ātrāk tikt no šī pļēgura vaļā.

– Es vedīšu tevi uz mājām! – Esmu apņēmības pilna izbeigt randiņu, lai gan sirdsapziņa man neļauj viņu atstāt uz ielas.

– Bet es negribu uz mājām, – Ivo sašutis iebilst. – Gribu pavadīt vakaru kopā ar tevi. Šo tikšanos esmu gaidījis divas nedēļas.

– Tik ļoti gaidīji, ka pielējies! – Vairs necenšos būt laipna. Šī situācija ir mani pamatīgi satracinājusi. Te tev nu bija jaukā tikšanās ar puisi, kuram biju veltījusi veselas divas nedēļas komunikācijai *WhatsApp*. Divas nedēļas! Un kāpēc? Velta laika izšķiešana.

Iedarbinu auto.

– Kur tu dzīvo? – Mans tonis joprojām ir auksts un nelaipns.

– Desmit kilometrus no šejienes.

Nu nopietni? Man viņš jāved tādu gaisa gabalu?! Mans labākais draugs Toms jau sen būtu mani norājis par to, ka vēl auklējos ar šo acīm redzami piedzērušos jampampiņu. Toms man vienmēr ir mācījis: “Ja tu nevēlies kaut ko darīt, tad nedari to. Tev nav nevienam nekas jāpaskaidro. Tā ir tava dzīve, tavas vēlmes un emocijas.” Jāatzīst, es nespēju tā. Esmu pārāk labsirdīga. Aizvedīšu šo vakara izbojātāju uz viņa dzīvesvietu un steigšos prom no turienes.

– Okei! – saku un ievadu puisiņa nosaukto adresi *Waze* aplikācijā.

– Lūdzu, nedusmo! – viņš žēli lūdzas, kad esmu uzsākusi braucienu. – Es nebiju domājis, ka tā noreibšu. Tas nebija manā plānā.

– Tomēr tu noreibi, – atcērtu un stīvi skatos uz priekšu, lai nebūtu jāraugās uz puisī. Nožēlojami!

Visu ceļu Ivo mēģina uzturēt sarunu. Es teiktu, monologu, jo nevēlos iesaistīties. Šim visam nav jēgas. Šī ir pirmā un pēdējā reize, kad viņu satieku.

Starp Ivo ik mirkļa žagām un neveiklajiem šļupstiem uzzinu par viņa darbavietu, kolēģiem, rēķinu apmaksas problēmām, pēdējo mēnešu neveiksmēm. Pie velna! *Aizveries, lūdzu!* – kļiedzu savā galvā. Taču viņš turpina vāvuļot. Un nav ne miņas no tā galantā un asprātīgā runas veida, kas bija sarakstē. Kur nu galantā – saruna ne tuvu nav tāda, kādu gaidīju.

– Un tad es saku savai dzīvokļa saimniecei, nu tai, kura man izīrē to sūda vienistabnieku, ka nevaru tagad samaksāt, jo darbā ir pakaļā, taču viņa man draud. Iedomājies? Tā stulbā vecene draud, ka izmetīs mani no dzīvokļa! – Ivo sūdzēšanās ir iekarsusi, un man ir sajūta, ka galva ir pārvērtusies balonā, kas tūlīt, tūlīt pārsprāgs. Kādēļ man jādzird viņa nedienas, turklāt vēl tādā šļupstoši prastā valodā? Lūdzu, lūdzu, aizveries! Sažmiedzu plaukstas ap stūri un cenšos koncentrēties uz ceļu, domājot par to, kā pavadišu vakaru mierā un klusumā, kad tikšu no šī galantā (pēdiņās) vīrieša vaļā.

– Apstājies! – puisis pēkšņi iesaucas, pūlēdamies atvērt braucošās automašīnas durvis.

Es strauji nobremzēju, nelikdamās ne zinīs par aizmurgurējo autovadītāju dūsmīgo signalizēšanu. Mani pārāk satrauca Ivo izmisīgais sauciens un vēlme izkāpt.

Puisis izsvempjas laukā, neveikli šūpodamies, atsliecinās pret vaļējām mašīnas durvīm un drudžaini taisa vaļā bikšu priekšu.

– Ko tu dari? – iekliedzos.

Mums garām cita pēc citas brāžas mašīnas, kas skaļi signalizē, jo esmu nostājusies vietā, kur tas nav atļauts, un traucēju citiem normāli pabraukt garām. Turklāt vēl tas tirlīnš stāv ar pliko krānu, no kura straujā strūklā tek urīns, apslapinot mana spēkrata sānu, kā arī iešļakstot salonā, jo tieši šobrīd uz manu pusi sāk pūst vējš. Vienkārši lieliski!

Pārsteigumā un šokā ieplestu muti noskatos uz šo farsu, taču nespēju bilst ne vārda. Labāk tā, nekā ja viņš būtu apčurājies uz sēdekļa.

Kad Ivo ir paveicis savu darbiņu, viņš netraucēti aizvelk rāvējslēdzēju un ietraušas atpakaļ man blakus.

– Gandrīz apmīzos! – Viņš iesmejas un apmierināti palūkojas manā virzienā. – Knapi noturēju. Ja tu kavētos vēl sekundi ilgāk, būtu problēmiņa.

Nespēju noticēt tam, ko un kā viņš to saka. Viņš nīrgājas, vai? Reāli gribas viņam iekraut, taču sakožu zobus, ieskatos *Waze*, lai saprastu, cik ilgi man vēl būs tas viss jāpacieš, un, strauji nokaucinot riepas, spiežu pedāli grīdā. Atklāti runājot, ir reāli pie kājas, ko par mani domā citi. Es drīzāk gribu atbrīvoties no šī nepazīstamā pļēgura.

– Beidz bozties! Nedusmo! – Ivo jau atkal uzsāk lūdzošā balsī, liekot man nepatīkā noskurināties. Ko viņš

grib? Kāda viņam atšķirība, vai es dusmojos vai ne? Mēs tāpat vairs nesatiksīties.

Atlikušais pāris minūšu brauciens paiet klusumā no manas puses un žagojoties un atraugājoties no viņa.

Pēc mirkļa, kas man likās mūžīgs, apstājos pie norādītās adrese. Paldies Dievam! Taču Ivo negrasās kāpt laukā.

– Visu gaišu! – aukstā tonī nosaku.

– Lūdzu, piedod! Dod man otru iespēju! To ir pelnījis katrs! – puisis žēlabaini diedelē, tiesa, ar diezgan bravūrīgu un pavēlošu pieskaņu, kas manī uzdzen vēl lielāku pretīgumu un dusmas. Un tad viņš skaļi norīstās. Tā tik vēl trūka! Vai viņš grasās vemt?

– Atvaino, bet mēs vairs netiksīties, – turpinu jau neieciētīgāk. Kaut viņš ātrāk pazustu!

– Tu patiešām visu sačakarēsi tikai tāpēc, ka bišķiņ iedzēru? – Viņš izklausās sašutis.

– Vai es esmu tā, kura visu sačakarēja? – Nu jau mana balss ir arī skaļa. Negribu šo visu. Lūdzu, kaut drīzāk beigtos šis nekam nederīgais randiņš!

– Okei, sazināties rīt! – Ivo novelk un negribīgi sāk kustēties.

Pēkšņi viņš norīstās vēl izteiktāk, un tad tas notiek. Par vēl lielāku murgu jau nu šis vakars nevarēja pārvērsties. Ivo ir izvēmies tieši uz paneļa sev priekšā, notašķot arī vējstiklu. Pretīgi! Šķebinoši! Nožēlojami! Liekas, ka arī pati tūlīt izvemšos.

– Piedod! – Ivo žagodamies izgrūž un iztraušas no mašīnas.

Paldies visiem svētajiem! Esmu brīva! Esmu viena! Par nožēlu – smakojošā cūku kūtī.

Atrodu mitrās salvetes, rīstīdamās iztīru salonu un sametu visu netālajā atkritumu tvertnē. Rīt noteikti būs jāved auto uz profesionālu tīrīšanu. Nu nekas, vismaz tikšu pie spodras un smaržīgas mašīnas – cenšos atrast kaut ko pozitīvu šajā tik neveiksmīgajā situācijā.

Jūtos piekāsta un vienlaikus pārlaimīga, ka tik ātri tiku vaļā no puīša, kurš nebija pat manas uzmanības vērts. Tādu atvieglojumu nebiju jutusi sen. Izvelku telefonu, atrodu Ivo numuru un nobloķēju to – nebūs nekādas sazināšanas ne rīt, ne parīt. Nekad vairs. Pēc tam atveru piezīmju aplikāciju, kurā esmu saglabājusi savu sarakstu, un īpaši izceļu ierakstu – brīvs no atkarībām. Un pievienoju vēl vienu – punktualitāte.

Vai tas mani atturēs doties nākamajā randiņā?

Esmu atpakaļ dzīvoklī. Izbesījusies, taču laimīga. Randiņš bija tāda katastrofa, ka mana ķermeņa spalvas dejo prieka deju, tikušas prom no tā murga. Tas patiešām nebija nopietni. Kā var būt tik aizraujošs, jauks un interesants sarakstē, bet pavisam citāds dzīvē? Tāda pieredze man ir pirmo reizi. Un, cerams, arī pēdējo.

Atslīgstu savā iecienītajā pufā un atveru *Tinder* aplikāciju. Situācija ar Ivo man ir parādījusi, ka labāk ar puīšiem nesarakstīties ilglaicīgi. Virtuālajai komunikācijai ir jābūt tikai tik garai, lai saprotu, vai puisis ir tikšanās vērts. Tad nebūs jātērē laiks un jāpiedzīvo ilūziju sabrukums, kā tas notika šovakar. Un, ja sajutišu dzirksti jau no pirmajiem teikumiem, tikšos pēc iespējas ātrāk. Labāk saprast uzreiz – būs vai nebūs kopīga ceļa aršana, tas ir, iešana.